

Menedék Hírlevél

A Menedék Alapítvány lapja

Jó az Úr! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra. Náhum 1:7

2013. április

Önként

Az önkéntes munka – az értelmező szótár szerint - ingyenesen végzett szolgáltatás. A Menedék szolgálat kezdetben csak ilyenekből állt, 1985-1990. között még nem is léteztek társadalmi szervezetek, ezekben az években kezdtek megalakulni a szociális tevékenységű kissozvetkezetek. A Menedék szolgálatban egy évet lehetett felajánlani önkéntes szolgálatra a rászoruló fiatalok közötti folyamatos élet-jelenlétre, gondozásra, tanácsolásra. Ilyenkor nonstop közöttük lehetett élni, velük lenni, mintát élni a Menedék otthonokban, szolgálatokban, Tea Buszon. Távol a saját családtól, meleg biztonságtól, szeretetektől. Felmerül a kérdés: mi motiválta a fiatalembereket, fiúkat és lányokat, hogy önként és ingyen dolgozzanak mások érdekében?

Jézus Krisztus, Isten Fia adta a mintát, ő mutatott példát erre. Jézus elhagyta az Atyát, hogy segítsen a rászoruló emberen, megmutassa az eltévedt embereknek a megoldást, helyreállítsa őket, és olyan irányt adjon életüknek, amely boldoggá és értékesé teszi őket. A benne hívők is hajlandók és képesek ugyanazt megtenni. Mi motiválja őket erre? Isten önfeláldozó szeretete az indíték. Ez a szeretet önfeláldozó, nem a maga hasznát keresi, hanem a másét. Nem érdem szerint segít, hanem a másik szüksége alapján indul felé. Nem vár érte semmit, csak arra törekszik, hogy megértsen, helyreállítson, segítsen, adjon, támogasson. Szívtól szívig szolgál. Azért képes erre, mert ez a lényege, ez elégíti meg a célját, ez a természete: szereti.

Önmaga szeretése, önmaga szükségletei nem nagyobbak, mint a másiké, küldetésben él. Csak azért képes erre, mert erőforrása - Isten jelenléte - folyamatosan az életében van, a Szent Lélek uralmát tapasztalja, átéli védelmét, Ő motiválja erre.

Nélküle nem lehet Isten önkéntese senki. Aki nem Isten önkéntese, az saját érdekeinek érvényesülését keresi a máséval szemben. Őt az önzés uralja, az önszeretet, önsajnálát, szeretetlenség jellemzi másokkal kapcsolatban,

mely szemben áll az áldozatkészséggel, önkéntességgel. Önmagát tartja legfontosabbnak, Isten nem uralja a lelkét és a szívét. Nincs bé-

kessége. Céljainak, törekvéseinek, megkötöttségének a rabja. Neki szabadságra van szüksége, szeretetre, biztonságra és békeségre. Neki egy olyan hiteles segítőre van szüksége, aki megéli előtte azt, amire ő is vágyik, aki valóban azt éli, ami tényleg működik és jó. Ilyen csak az Isten embere, önkéntese lesz, aki igazán segíteni tud neki. Az Isten önkéntese.

Az önkéntes szeretet nem megvehető, nem fizethető meg, nem fizetésért működik. Távol van tőle, nem függ szorosan össze vele, inkább független attól, és nem áll vele szemben sem. A fizetett munkás lehet önkéntes, sőt kell, hogy önkéntes legyen, mert e nélkül csak béres. Az önkéntest mozgósító szeretet Isten szeretete. Istentől függ, Belőle adja magát, Ő a forrás, Tőle származik. Bizonyítéka ennek Isten Fiának, Jézusnak ön-

Szolgálatok az
ÚRnak örömmel...

kéntes földi élete, aki tanítványaival azért volt, hogy hasonlónak legyenek hozzá. Aki a bűnösök barátjává lett, aki életét adta barátaikért, hogy barátaik életre jussanak. Küldetés ez, a Krisztust hívók és követők küldetése. Megélni a napokat nem lehet ingyen, pénzben mérhető árában. Erről is gondoskodik a Mindenható Isten. Ezt tapasztaljuk. Szolgálni, küldetésben lenni pedig csak önként értelmes.

Kovács Zoltán

Mérföldkövek

2013. év eleje fontos fordulópontot jelentett a Menedék Alapítvány számára, hiszen első főidős munkatársunk, Huszár Géza aktív szolgálati ideje véget ért. Visszatekintve az elmúlt huszonhét évre egy ünnepség keretében köszöntük meg úttörő szolgálatát, melynek eredményeként Budafokon, Bodrogon és Kiskunmajsán elindulhatott a Menedék szolgálat: szociális és gyermekvédelmi intézmények, oktatás és gyülekezeti munka. Hálásak vagyunk, hogy mindezen keresztül Istenünk csodáit, és hatalmát tapasztalhattuk meg akkor, amikor romba dőlt életek újraépülhettek, vagy gyermekek, akikről szüleik lemondtak, új családot és reményteljes jövőt kaphattak.

A budafoki Mamásotthon új vezetője Szilágyi Zsuzsanna lett, aki átvette a szolgálat irányítását.

fotó: Huszár László

Szeretnénk megerősíteni a Menedék szolgálat gyülekezetekkel meglévő, vagy kiépítendő kapcsolatait. Szívesen meglátogatjuk a közösségeket, beszámolunk szolgálatunk alakulásáról, amikor bizonyosságot tesznek velünk együtt az új életre jutott, vagy új irányba vezetett segítetteink is. A gyülekezeti kapcsolattartást és a szolgálatok szervezését a jövőben Huszár Géza fogja végezni, aki az alábbi elérhetőségeken fogadja és egyeztet a megkereséseket: 06-20-953-4282, iroda@menedekalapitvany.hu.

Menedék Sajtószolgálat

27 év szolgálat a Menedéknél

Ünnepség keretében munkatársaim és családom körében emlékezhettünk meg az elmúlt 27 évről. Először próbáltam szerényen fogadni a köszöntéseket, visszaemlékezéseket. Rövid idő elteltével azonban azt éreztem: nem szabad szerénykedni, mert Isten dicsősége az, ami ebben a szolgálatban még engem is tudott használni. Történetekben és képekben is áttekinthettük a Menedék kezdetét, beszélünk a jelenről és a folytatásról.

Első olyan munkatársam lehettem a Menedék szolgálatának, aki alkalmazásba is került. Láthattam a Menedék szolgálati területein kialakuló munkát, segíthettem beindulásukban, és egy-egy terület munkájának folytatásában is.

Amikor 27 évvel ezelőtt Istentől kapott munkahelyen, egy középiskolában tanítottam, éreztem, hogy egész életemmel a nehéz helyzetű emberekért kellene szolgálnom. *Uram, Te mit akarsz? Ezt a munkahelyet Tőled kaptam, most mégis valami mást adsz feladatul?* Elég hosszasan kérdezgettem Istent, talán egy fél éven át is. Egy hajnalban azt kértem: *Uram, még ma válaszolj.* De hogyan fog válaszolni? Nap nap után olvastam a Bibliát akkor is – hát miért olvasom? Hogy vezessen, utat, feladatot mutasson, eligazítson. *Akkor Uram, a mai igédén keresztül válaszolj ma – kérlek!* Aznap reggeli igém a Máté evangéliumának 25. része 31. versétől a rész végéig tartott. Kik azok, akik felé küld? Akik éheznek, szomjaznak, akik jövevények, ruhátlanok, betegek, börtönben vannak. Megköszöntem, hogy konkrét választ adott. Pár napon belül bejelentettem az akkori munkahelyemen, hogy „a Menedéknél szeretnék tovább dolgozni – most már teljes időben,

főállásban (1986.02.01-től).” Megértette az igazgató úr is és a kollégáim is, hiszen akkor már tudtak a Menedéknél javában folyó szolgáltatunkról. Hála Istennek, hogy válaszolt és hívott ebbe a szolgálatba.

Nagy szükségem volt arra a konkrét hívásra. Rövid időn belül olyan kritikákat (pofonokat) kaptunk, amelyre a legfőbb kérdés az lehetett: ki az én megbízóm, ki hívott el erre a szolgálatra? Hát az Úr. Akkor Neki kell először beszámolnom. De mit mondjak válaszul, az olyanokra, hogy: „amit a Menedék csinál, az csak csepp a tengerben”? Igaz, csak csepp a tengerben (talán még ma is), de a tenger miből áll össze, nem cseppekből? Rajtunk Isten nem a tengert fogja számon kérni, hanem a cseppeket. Jakab írja, hogy „aki tudna jót cselekedni, de nem teszi, bűne az annak”.

Idén leszek 72 éves. Sok fiatal ezért nem talál munkát – vagy szolgálatot – mert mi, „idősek” olyat szeretnénk a helyünkön látni, aki többet és jobban csinálja! Csak ha mi ott vagyunk a helyünkön, még gyakorlatot sem tudnak szerezni a megbízáshoz. Lehet, hogy a következő munkatárs nem lesz olyan, mint én (talán ez szerencse is), de az Úrnak engedelmes fiatal, és most már az övé a megbízás.

Mennék már, Uram. Ha lesz helyettem olyan, akit a felelősök és Te is, Uram, jónak látsz, akkor megyek. És így lett. Sikerült megtalálni a folytatást: a pályázati úton meghirdetett szolgálatra jelentkezett Szilágyi Zsuzsa testvérünk. Végzettsége, szolgálathoz való hozzáállása alapján 2013. január 1-től alkalmazásba is került intézményvezetőként. Kívánom és kívánjuk, hogy Istenünk hasznos szolgálója legyen a Mamásotthon vezetőjeként.

Sok jó lehetőségem maradt: minden nap imát mondhatok az otthagytakért – ellátottakért és munkatársakért is.

Lesem és várom: Uram, miért vagyok még itt? Használni akarsz? Még mindig? Különösen akkor merült fel bennem ez a kérdés, amikor kiderült, hogy három, régóta húzódó betegségem teljesen megváltozott: Először a gyógyíthatatlan Hepatitis C fertőzősége szűnt meg. Aztán igen magas vérnyomásom (170-180) gyógyszerrel lenyomva megváltozott: 120-126 körüli értékek vannak mostanában, sokat

segített a diéta és a fogyás is. Testsúlyom 27-30 kg-mal kevesebb, mint néhány évvel ezelőtt. Így a hypertonia is könnyebben kezelhetővé vált.

A harmadik: súlyos cukorbetegségem miatt kellett fogynom és diétáznom. Már a tabletták nem voltak elegendők, inzulinra állítottak rá. Munkámban, szolgálatomban, az élet minden területén nagy nehézségeket okozott a napi hatszori mérés, hatszori étkezés. Kértem minden alkalommal: *Mennyei Édes Atyám, szabadíts meg ettől a nyűgtől.* Egyszer elfelejtettem cukormérés után beadni az inzult, szörnyülködve mértem a következő alkalommal, mégis egészen jó adatot kaptam. Annyira örültem és hálálkodtam az Úrnak, hogy ismét elfelejtettem az inzulinadagolást. Ismét elfogadható vércukor értéket mértem. Ezután szoros diéta, még nagyobb odafigyelés és Isten dicsérete következett minden alkalommal, másfél éven keresztül. Idén januárban kontrollvizsgálatra, másfajta inzulinra való átállítás céljából rendelték be a kórházba. Vércukor adataimmal elégedettek voltak az orvosok. Csak akkor estek kétségbe, mikor kiderült, másfél éve nem használok az inzulin adagolót. Be is írták a zárójelentésbe: „a beteg további inzulinkezelésbe nem egyezik bele”. Így a biztonság kedvéért felírtak napi 2x1 tablettát. A mért értékek az „egészen jó” értékről „kitűnő” értékre tértek át. Hála az Úrnak!

Azért biztosan tudom, és örömet is jelent: minden eltelt nappal eggyel közelebb kerülök, kerülünk Őhöz, és megyünk az Úr Jézus által előkészített helyre, a Mennybe.

Hát ilyenek az Úr tettei. Már 12 éve, hogy az orvosok megítélése szerint maximum fél év lett volna az itteni időm. Csodálatosan magasztos, boldog érzés volt ezt akkor hallani. Még ma is gyermekies izgalommal gondolok vissza arra az időre. De majd eljön megint az az idő is újból. Várom! Addig megteszem, amit Ő mutat, amiért még most is itt tartogat: dicsérem, magasztalom, élek Vele.

Huszár Géza

A 27 év emlékeiből
készült összeállítás
itt tekinthető meg:

TÁMOGATÁS

Számlatulajdonos: Menedék Alapítvány

OTP Bank Nyrt. 11722003-20022222

Adószám: 19004909-2-43

Szükségeinkről és a támogatási lehetőségekről további részletek az alábbi címen érhetők el:

<http://www.menedekalapitvany.hu/tamogatas>

1%

Alapítványunk közhasznú szervezet, lehetőség van a személyi jövedelemadó 1%-ának ajánlására a Menedék Alapítvány javára.

Adószámunk: 19004909-2-43.

Köszönjük a támogatást!

QR-kódok

Hírlevelünkben több helyen QR-kódokat helyeztünk el, amiket okostelefonnal beolvassva bővebb tartalom érhető el az interneten.

KÖZPONTI IRODA

1221 Budapest, Leányka u. 34.

Telefon: 06-1-229-3542

E-mail: iroda@menedekalapitvany.hu

Web: www.menedekalapitvany.hu

Irodavezető: Rácz Tünde

E-HÍRLEVÉL

Ha elektronikusan szeretné megkapni hírlevelünket, ezt kérjük, a következő e-mail címen jelezze felénk: iroda@menedekalapitvany.hu.

Friss hírekért keresd a Menedék Alapítványt facebookon is.

MAMÁSOTTHON

Tel: 06-1-226-2756

Mobil: 06-20-999-7280

E-mail: mamasotthon@gmail.com

Intézményvezető: Szilágyi Zsuzsanna

Bemutakozás

„Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra.” (Náh 1:7) Ez az ige vált a Menedék Alapítvány vezérigéjévé, s ez az ige volt az, amely életem nehéz hónapjaiban újra és újra felragyogott előttem. Isten csodálatos terve által ennek az igének a fényében életem összefonódhatott az Alapítványon belül folyó szolgálattal: 2013. január elsejétől átvehettem Huszár Gézától a Mamásotthon vezetését.

A vezetésben történt személyi változás ugyanakkor nem jelent szükségszerűen lelkületi változást is. Kifejezetten fontos, hogy az a lelkület, melynek szellemében folyt a Mamásotthonban való szolgálat, az továbbra is megmaradjon, sőt mi több, minél inkább kibontakozzon. Ez a lelkület pedig az, hogy mindazt a kegyelmet és evangéliumot, amit mi mint szolgálók már megélhettünk, s amelyből napról napra merítünk, eléjük is élhessük az ott lakó édesanyáknak és gyermekeiknek, hogy ezáltal ők is megismerhessék az Úr Jézust, mint személyes megváltójukat. A segítség nem cél, hanem eszköz ebben a szolgálatban. Hiszem, hogy minden ember életére nézve valódi megoldást csak az jelenthet, ha a szívükbe hullott ige nyomán befogadják életükbe Jézust. Fontosnak tartom, hogy a Mamásotthon lakói az intézményben eltöltött idejük alatt megismerhessék az Élet forrását, mind gyermekek, mind édesanyák egyaránt. Szeretném, ha mindannyian megtapasztalhatnák, hogy nem pusztán fizikai értelemben élhetik meg a menedéket (lakhatási problémák megoldása), hanem lelki értelemben is: „Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak.” (5Móz 33:27) Feléleszteni szívükben az Úr iránti bizalmat, aki nem csak egyszeri alkalommal oldotta meg életünk legfontosabb kérdését, s végezte el megváltásunkat, hanem szüntelen gondot visel rólunk: „Áldott az ÚR! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk.” (Zsolt 68:20)

Rendkívül hálás vagyok Istennek, hogy erre a szolgálati helyre állított, s már az itt töltött né-

hány hónapban is gazdagon tapasztalhattam az Ő áldását. Nagy csodálattal szemléljük munkatársaimmal együtt, hogyan gondoskodik rólunk napról napra Urunk. Tartozunk azzal, hogy nem csupán Őneki, hanem mindazoknak is köszönetet mondjunk, akik állhatatosan eszközök ebben. A sok pékárut, ruhaadományt, élelmiszeradományt, gyermekek számára hozott játékokat, tankönyveket, pénzbeli adományt, önkéntes szolgálatot (kétkézit és lelkit egyaránt), mind-mind szeretnénk megköszönni. Külön öröm megélni a szolgálatban a testvéri kezek szorgoskodását. Teljes meggyőződéssel vallhatjuk valóban:

„Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra.” (Náh 1:7)

Szilágyi Zsuzsanna

Hírek a Mamásotthonból

Férjemmel, Tivadarral már az elmúlt karácsonyon sejtettük, hogy így - mint eddig - valószínűleg utoljára leszünk együtt szeretett gondozottainkkal a Mamásotthonban, mint az épületben lévő gondnoki lakás lakói. Évről évre családkunkat érte az a megtiszteltetés, hogy együtt ünnepeljünk azokkal a családokkal, akiknek nincs hova menni, nincs kivel együtt lenni az ünnepen. Így készültünk legutóbb is, várva az együtt töltött néhány örömteli órát. Különleges élmény volt. Hálas vagyok a csillogó szemekért, a kibuggyant gondolatokért:

„...nagyon sokat jelentett...” (Reni), „... kellemesen csalódtam...” (Anita), „... soha nem fogom elfelejteni...” (Rita), „...mindent köszönünk” (Beatrix).

Hálás vagyok adományozóinkért, és az adományokért, mert bőségesen el voltunk látva ajándékokkal, és az ünnepi asztalra is sok finomság kerülhetett.

Hálás vagyok fiaimért is, akik közreműködtek az estében – gitárkísérettel és bizonyágtétellel, megvallva, hogy az Úr Jézus az ő megváltójuk is lett.

Tivadar tervezte, hogy leteszi itteni szolgálatát, a későbbiekben új feladatok várnak rá. Ezzel együtt befejeződik a Mamásotthonban részünkről biztosított folyamatos jelenlét, én pedig már „bejáróként” fogom feladataimat tovább

folytatni.

Az elmúlt hónapokban sok változás történt a Mamásotthon háza táján. Sokszor búcsúztunk. Nemcsak kiköltöző családjainktól, hanem munkatársainktól is.

A „sort” Sinka Ágnes gyermekgondozó kezdte, aki 2012 szeptemberében fejezte be nálunk munkáját.

Seres Erika családgondozónk októbertől már aktívan készült gyermeke fogadására, aki decemberben meg is érkezett. Szeretettel köszöntjük őket!

Szántó Csilla gyermekgondozónk decemberben búcsúzott el tőlünk, egy másik munkalehetőséget elfogadva.

Intézményvezetőnk, Huszár Géza december végéig töltötte be feladatait, Molnár Tivadar pedig január végéig volt aktív az Alapítványnál. Mindannyiuk további életére kívánjuk Isten áldását!

Azért maradtunk is néhányan... Sőt, jött két gyermekgondozónk Mischingerné Bóka Ágnes és Józsa Jánosné személyben. Halász Andrea pszichológus részidőben segíti munkánkat, Szilágyi Zsuzsanna intézményvezető pedig január elsejétől vette át a feladatokat.

Örömmel számolunk be arról, hogy játszószobánk estéről estére benépesül, amikor gyermekgondozóink gyermekalkalmak, játszóház és kreatív foglalkozás keretében foglalkoznak a kicsikkel és nagyobbakkal. Tervezzük egy serdülőkör beindítását is.

Hétfőnkénti áhítatainkra minden itt lakót vá-

runk, néhányan élnek is a lehetőséggel, amikor a nappaliban összejövünk énekelni és az Igéről beszélgetni.

Húsvétvasárnap látogatást tettek a Mamásotthonban az Onézimusz Alapítvány munkatársai, akik játékos gyermekprogrammal, báb- és kézműves foglalkozással hozták közelebb a húsvét üzenetét az otthonban lakó gyermekekhez.

Az épületben sorra következnek felújítási munkák, melyek elvégzésében segítségünkre van Bartolák Pál a Fiúotthon munkatársa.

Molnár Tivadarné

Számomra is Menedék

Józsa Jánosné, Katalin vagyok a Mamásotthon csapatának új tagja, és gyermekgondozói munkakörben tevékenykedem 2013. január közepe óta.

Szüleim 1 éves koromban elváltak egymástól, testvérem nincs. Isten azonban úgy látta jónak, hogy édesanyámmal együtt anyai nagyszüleimnél nevelkedtem egy nagy létszámú családban, ahol aggok és gyerekek szépen egymás mellett éltek egy jókora lakásban Budapesten. Nem voltak sem hívők, sem vallásosak, de az otthon légköre jó volt, sok odafigyelést, szeretetet kaptam. Utólag visszatekintve fontosnak látszik, hogy 6 éves koromtól 16-18 éves koromig kétevente visszatért egy arcot torzító betegségem, az arcidegbénulás. A kórházban tapasztaltak erősen befolyásolták személyiségemet. Egyrészt lázított a hazugság, amikor is „mókust nézni” vittek egy vizsgálatra, ahol túvel hátba szúrtak, bár kicsi voltam, de ha nyugodtan elmondták volna gyermekszinten az igazságot, az lett volna a helyes. Tanultam belőle. Másrészt „makkegészségesnek” éreztem magam, csak az arcom volt fél évre torz, de nem fájt. Láttam kórházi társaimat, ahogy „rohamoznak” (epilepsziás nagyrohamok), vagy épp sírnak, és segítettem, ahol tudtam, és jó volt segíteni.

A családom túlságosan féltett. Felmentettek testnevelésből, nehogy megizzadjak és lebénuljak. Ügyetlen, suta, jól tanuló csendes gyerekké váltam. 12 éves korom táján történt egy kis változás, egy új állomás. A nagycsaládunk egyik szobájában lévő kép – ami folyton a szemem előtt volt egyszer csak érdeklődésem középpont-

jába került. Ezen a festményen Jézus mosta tanítványai lábát. Nagyszüleimhez fordultam kérdéseimmel. Rövid, „psszt, erről nem nagyon beszélünk ám” (1970-es évek közepe) bevezetéssel válaszmorzsákat kaptam, amiből kiraktam valami olyat, hogy volt egy jó ember, aki Isten fiának hívta magát és mindenkin segített. Nagypapám azt is elárulta, hogy engem a Fasori Református Templomban megkereszteltek, mert édesapám is református volt. A nagypapám, aki mindig „rámért”, mindenféleképpen tanítgatott (apa helyetti ajándék Istentől), még egy református gyermek hittankönyvet is hozott nekem azzal, hogy jól dugjam el és senkinek se beszéljek erről. Az első 10 oldal után meguntam és félretettem. Ám két imádságot megtanultam belőle és minden reggel és este elmondtam. Arra is emlékszem, hogy egyszer azt mondtam: „ha majd nagy leszek, csinálj belőlem jó embert, Istenem”. Azután „a dolog” feledésbe merült, kamaszkodtam, pimaszkodtam, lázadtam. Rock koncertekre jártam, ha neveltek, fenyegettek, kinevettem őket, szép szóval sem mentek semmire. Szigetköröket futottam, úsztam. 15 évesen dolgozni mentem, lovászkoztam. Aikidóztam. „Felhoztam magam” átlagos izomzatú fiatallá, mert a korábbi óvó életmód következményeként egy beágyazástól kifulladásig. Újra tanulni szerettem volna, de már 16 éves voltam, így a gép- és gyorsíró iskolába vettek fel.

Egy rock koncertre indulva ismertem meg férjemet. 16 éves korunktól 21 éves korunkig együtt jártunk. 18 éves koromtól egészségügyben adminisztrátorként dolgoztam. Mellette leérettségiztem. 21 évesen (férjem is ennyi idős volt) úgy kötöttünk házasságot, hogy az egész család ellenezte, csak nagypapám és a tanúk jöttek el a polgári esküvőre. Párom részéről sem jött el senki. Férjem éveket töltött gyermekként állami gondozásban. Sok gyermeket szerettünk volna. Jöttek a nehézségek. Az első 4 gyermekünk idő előtt, 4,5-5 hónaposan született. Szülés közben, ill. utána órákkal meghaltak. Kiábrándultam az egész jövőből, életből, mindenből és mindenből. Isten rám tekintett: a 4. gyermekemmel félidős kismamaként feküdtem egy 10 ágyas kórteremben, teljesen elkeseredve. Mellem került egy másik kismama, akit gyanúsán sokat és sokan látogattak. Beszélgettünk egymással, hogyhogy ennyi testvére van. Kiderült: lelki testvérei ők – az Úr Jézusban. Emlékszem,

figyeltem rá, ittam a szavait. Beszélte bűnről, bűnbánatról, szabadulás útjáról: Jézus Krisztus megváltói munkájáról. Az evangéliumot, az Életet nyújtotta felém a mellettem lévő kismama által Isten. Először imádkozott értem, majd velem. De én nem tudtam kinyitni a számat és belül sem imádkoztam. Kimentem a mosdóba, hogy egyedül legyek. Azt mondtam, hogy nem hiszek benned Jézus Krisztus, de ha vagy, hinni akarok benned és légy szíves, költözz a szívembe. Utána sokáig sírtam. Majd békesség töltött be, és visszamentem a kórterembe. Elmondtam ezt a mellettem lévő testvérnőmnek, aki együtt örült velem, azt mondta, hogy megtértem. Másnap elvetéltem, pontosabban meg kellett szülnöm magzatomat, de úgy éltem meg, mintha védőburokban lennék, mintha filmet néznénk, ami szomorú, de legbelül nem érint, nem fáj, mert lesz még jobb is – tudtam. A testvérnőt utána hazaengedték, szépen növekvő hassal.

Pár hónappal később meghívtak minket egy evangélizációs hajókirándulásra, ahol Lukács evangéliumából a jerikói vak meggyógyításakor feltett kérdésre adott válasz talált a szívembe, mintha én lettem volna a vak helyén: „Mit kívánsz, mint tegyek veled?” Ő így szólt: „Uram, hogy lássak.” Jézus ezt mondta neki: „Láss! A hited megtartott.” (Luk 18:41-42) Kézfelemeléssel jelezni kellett, ha a keskeny úton el akarunk indulni. Feltettem a kezemet, férjem pedig majdnem (=nem) feltette a kezét. A Budapest VIII. kerületi József utcai Baptista Gyülekezet címét kaptam meg, elmentem és ott maradtam. 1989. június 18-án bementem. Azóta imádságra két gyermekünk született épen, egészségesen. Az egyik leány és immár 22 éves, a másik fiú és 15 éves.

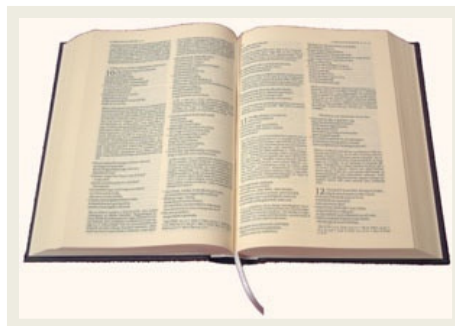
Férjem és lányunk még nem hittársam is egyben, de Isten kegyelméből fiunk 2012 májusától a hittestvérem is. Sajnos kb. 10 éven át férjem munkanélküli volt, így szeretett kórházi adminisztrációs munkáimat anyagi okokból kormányzati tisztviselői munkára váltottam fel – mert lehetőség adódott rá. 12 éven át iktatói-irattári és gépírói munkát végeztem. Az elmúlt félévben napi 10-12 órát töltöttem gépírással. Emellett a Baptista Teológiai Akadémia szociális lelkigondozói szakirányú végzőseként nem tudtam tanulmányaimra koncentrálni semmilyen mértékben. Kerestem Isten akaratát életemre

nézve. Olyan helyzetek álltak elő folyamatában, melynek végeredménye, hogy több kollégámmal együtt „letettük a lantot”. 2012. november 1-jétől munkanélküli lettem. Intenzíven kerestem munkát, ám ma egy 50 körüli, érettségizett gépíró a munkaerőpiacon nem kelendő. Segítségül hívtam Atyámat, hozzá fordultam a 9. zsoltár 11. verse szerint, mely így szól: „Benned bízunk, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram azokat, akik hozzád folyamodnak.” Mostanában csodálkoztam rá, hogy ez az Ige szinte parallel a Menedék Alapítvány alapigéjével, a Náhúm 1:7-tel. Megbántam, amit meg kellett és reménykedve bíztam benne. Még azt is kértem, hogy ha lehetséges, keresztyének között szeretnék dolgozni. Egyik istentisztelet végén Liptai Gábor megemléltette, hogy valószínűleg lesz egy állás a Menedék Alapítványnál, de talán csak önkéntesként. Nézzem meg és engem is nézzenek meg, aztán majd meglátjuk. Felgyorsultak ez események.

A Mamásotthonban rövid ideig önkéntesként voltam jelen, és ezáltal bepillantást nyertem az ott folyó munkába. Benyomásaim, tapasztalataim alapján jónak láttam, hogy itt szeretnék dolgozni, ám nem voltam benne biztos, hogy Isten engem itt akar-e tudni. Egy hétfői munkatársi áhítat utáni közös imádkozás alatt meggyőződéssé vált bennem, hogy itt lesz a helyem. Akkor még nem voltam alkalmazásba véve.

Egy esti órában Kovács Zoltán felvételi beszélgetés után elmonda, hogy főidős munkatársként a következő naptól szolgálatba állhatok. Nagyon nagy hála született a szívemben és öröm. Nekem is menedék ez a hely, testvérek között dolgozni, másokért felelősséggel lenni, tenni értük. Szeretnék reményre mutatni az otthon lakóinak úgy, hogy megtudják, az ő életük igazi helyreállításának, rendeződésének alapja is Jézus Krisztus.

Józsáné Kati

FIÚOTTHON

Tel: 06-1-610-1835

Mobil: 06-20-999-7296

Cím: 1221 Budapest, Péter Pál u. 21.

E-mail: fiuotthon@gmail.com

Otthonvezető: Liptai Gábor

Tavasza a Fiúotthonban

A korábbi hírlevelekben beszámolhattam arról, hogy Isten munkájának köszönhetően milyen változás kezdődött el a Fiúotthon életében. 2013 januárja óta lakóközösségünk kezd még inkább egységes közösséggé formálódni. A változások egy tradicionális hívő család számára talán nem annyira feltűnőek, de ettől függetlenül jelentősé-
sek.

Gyakorlatilag a lakók mindegyike sajátjának érzi a Fiúotthont, többségüknek fontossá vált a mindennapi teendőkben való részvétel – figyelmeztetés, kérés nélkül is. A közösségépítő tevékenységeink is mindennapossá váltak. Ezek közé tartozik az anyagok mindennapi beszerzése, a főzés és a kisebb karbantartási munkák elvégzése. Terveink között szerepel udvarunk további szépítése is. Tevékenységeink közben lehetőség nyílik Istenről és az isteni értékrendről beszélni. Sokszor ülünk össze asztalközösségként és beszélgetünk mindennapjainkról és Isten akaratáról életünkben. Vasárnaponként bibliaórát tartunk, de lehetőség nyílik nap mint nap a keresztyéniséggel és a Mindenhatóval kapcsolatos félreértések tisztázására. Nagy öröm számomra, hogy az esti étkezéskor tartott áhítaton is szinte teljes létszámmal vagyunk jelen.

A legkülönbözőbb társadalmi helyzetekből jött legkülönbözőbb életkorú tagok alkotják (18-44 év) közösségünket, akik egyre inkább fontosnak tartják az isteni értékrendet. Örülök, hogy barátként bizalommal tudnak a lakók felém fordulni tanácsadásért, segítségért, és így részese lehetek örömeiknek.

Mindig szívem vágya volt, hogy a Fiúotthon egy valóságos menedék lehessen az ide kerülő rászorulóknak. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy közösségünkben ilyen változásokat végzett el, hogy valóban egy keresztyén értékek szerint élő családhoz kezdünk hasonlítani.

Bartolák Pál

Előrelépés

Előző hírlevelünkben egy felhívást tettünk köz-
zé, melyben Orschelbacher Attilának, a Fiúotthon egyik gyengénlátó lakójának gyűjtöttünk támogatást egy olvasó készülék megvásárlásához. Köszönjük a felajánlott támogatásokat, aminek eredményeként összegyűlhetett a szükséges 60.000 Ft! Jelenleg az egyedi OEP engedélyre várunk, mely birtokában megvásárolhatjuk a készüléket. A további fejleményekről is be fogunk számolni.

Örömmel adunk hírt arról is, hogy Attila 2013 februárjában munkába állt: megváltozott munkaképességű emberek között egy csomagoló üzemben dolgozik négy órában, amiből legalább minimális jövedelme lesz.

Liptai Gábor

Teljesen kegyelemből

Először is köszönetet szeretnék mondani mindazért, hogy bizonyosságot tehetek Isten kegyelméről.

Glonczy Vilmos vagyok, 43 éves. Négy nagyon kedves gyermek édesapja és egy aranyos, megértő feleség boldog férje.

Gyermekkoromat többnyire nevelőotthonban töltöttem, mivel szüleim nem tartottak rám igényt.

A meggyaszoí nevelőotthon növendékeként végeztem el a 8 általánost, majd a Miskolci 114-es Szakmunkásképző Szakiskola szobafestő-mázoló szakát választottam.

Sajnos a világ kísértése és hanyagságom eredményeképpen nem tudtam megszerezni szakmámat, mert megismertem az alkoholt, ami későbbi életemet teljesen átformálta. Sikertől hamar függővé válnom, és mindezek mellett még díler is voltam. Életem egyre durvább helyzetbe vitt bele, melynek következménye az lett, hogy egészségügyileg és mentálisan teljesen tönkrementem.

Mindezek után odáig durvult a helyzet, hogy egy kényszer elvonó otthonba kerültem, ahol megpróbálták a drog utáni vágyamat csökken-

teni. De – mint ahogy a mai gondolkodásommal jellemezném – minden, ami Isten nélkül és emberi erőltetéssel zajlik, az nem sikeres.

Tehát, az otthonban töltött nyolc év teljesen sikertelen volt. 2004-ben heroin által kómába esem és egy hétig nem tudtam magamról. Miután magamhoz tértem egy hetes kómából, úgy döntöttem, hogy keresnem kell valamit vagy valakit, aki képes tőlem elvenni ezeket a gyötrődéseket.

2006. december 16-án feleségemmel együtt a budapesti Agapé gyülekezetben bemerítkeztünk, megesküdtünk és gyermekeinket bemutatuk az Úrnak. Mindez ugyanazon a napon történt.

Szilárd meggyőződése, hogy azok után, amiket átéltem a világ kísértése által, csak Isten képes arra, hogy az embert átformálja olyanná, amilyennek az Ige szerint lennie kell.

Jelenleg a Budapest 22. kerületi Péter Pál utcai Fiúotthon lakója vagyok. Feleségem és gyermekeim egy anyaotthonban élnek. Mindezek ellenére ugyanúgy bízunk Istenben, és rábíztuk életünk következő szakaszait. Kitűzött célunk, hogy újból kiegyensúlyozott és Istentől való szilárd életet éljünk.

Sok segítséget kaptunk az Otthontól, a lakóktól és Isten szeretete és gondoskodása ugyanúgy körülvesz minket. Nem igazán vagyunk elkezdve, hiszen van egy törődő és odaadó Istenünk, akiben bízunk és tudjuk, hogy ő nem huny szemet problémáink felett. Gyermekeinket is minden tudásunk szerint Isten Igéje szerint próbáljuk nevelni.

Úgy gondolom, hogy az Fiúotthonban való tartózkodásom és magatartásom ezt nyilvánvalóvá is teszi. Szeretnénk egy családi otthont találni magunknak, munkahelyet keresni és gyermekeinknek minden Isten biztosította lehetőséget megadni.

Szeretnék köszönetet mondani Istennek, hogy nem hagy el minket a legnagyobb bajok idején sem, és teljes kegyelemmel segít, és mellettünk áll minden problémában. Köszönetet mondok még Istennek azért is, hogy megismerkedhettem olyan emberekkel, akiknek bizonyosságot tehetek Isten átváltoztató erejéről és kegyelméről. Isten áldjon mindenkit.

Tisztelettel,

Glenczy Vilmos

HÁLAADÁS

Hálásak vagyunk, hogy a kiskunmajsai Menedékvárosban a csatorna kiépítését követően meg tudtuk rendelni a szennyvízátemelő beüzemelését, reményeink szerint hamarosan megtörténik a városi szennyvízhálózatra történő rácsatlakozásunk is. Ez hatalmas előrelépés a Menedékváros életében.

Köszönjük a Johannita Segítőszolgálat rendkívüli támogatását, melynek segítségével Mamásotthonunkban a konyha és a szomszédos helyiségek átalakításával komfortos étkezőt tudnak majd használni az ott lakók. Imádkozzunk e munka előrehaladásáért!

Hálát adunk Istennek a minden formában kapott támogatásokért, az adakozó szívekért, szolgálatkész munkatársainkért és a hozzánk érkező szükségben lévő ellátottakért.

IMATÉMAK, SZÜKSÉGEINK

Imádkozzunk a Menedékváros lakóépületének és közösségi terének felújításáért, korszerűsítéséért, az e célra benyújtott pályázatért, mellyel a gazdaságos működtetést és a komfortosabb elhelyezést egyaránt szeretnénk elérni.

Imádkozzunk a „Menedék udvar” megvalósulásáért, melynek célja, hogy erőforrásainkat egy területre koncentrálna Budapesten vagy környékén egy olyan nagyobb területet tudjunk birtokba venni, ahol intézményeink, szolgálatunk elhelyezése megoldható.

Nagy szükségünk van a budapesti területen egy megfelelő személygépjárműre a következő célokra:

- lakóink segítése (ügyintézés, orvoshoz való eljutás)
- beszerzéseink lebonyolítása
- adományok elszállítása, célba juttatása.

Felajánlás esetén kérjük, jelentkezzen Központi irodánk elérhetőségén.

Köszönjük az értünk mondott imákat és a tevéleges segítséget is!

MENEDÉKVÁROS CSALÁDOK ÁTMENETI OTTHONA

Tel: 06-77-481-989

Mobil: 06-20-999-7287

6120 Kiskunmajsa, Marispuszta 253/A

E-mail: menedekvaros@freemail.hu

Intézményvezető: Antal György

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4:6-7)

Hálaadással számolunk be az elmúlt félév történéseiről, de ezzel egy időben nehézségeinket és fájdalmainkat is szeretnénk megosztani kedves olvasóinkkal.

Sajnálattal és mély együttérzéssel tudatjuk, hogy osztoztunk az intézményünkben élő család mérhetetlen fájdalmában, akik tragikus körülmények között, közúti balesetben veszítették el 6 éves kislányukat, Liliánát, akit mindnyájan nagyon szerettünk.

Korábban már beszámoltunk a budapesti "Ki Mit Tud?"-on résztvevő gyermekeink sikeréről, akik az SOS Krízis Alapítvány "Iránytű" c. programján ajándékokban részesültek. A gyerekek nagy örömmel fogadták az igen gazdag meglepéseket, melyeket szegény sorsú családjaiktól valószínűleg sosem kaptak volna meg.

Ismét hálára ad okot, hogy Alapítványunk újabb bőkezű segítőinek adományai szereztek feledhetetlen ünnepi pillanatokat az elmúlt karácsony alkalmával. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani az Örömhír Alapítványnak, a Mélykúti Gyülekezetnek, a Jánosalmi Gyülekezetnek, a Gabonamag Alapít-

ványnak, a Budaörsi Kószikla Gyülekezetnek, az International Christian School of Budapest tanulóinak és munkatársainak, a Budapest Supykids cipőkereskedésnek, a DÉMÁSZ-nak, valamint a Baptista Szeretetszolgálatnak az önzetlen támogatásukért. Az intézményben élő gyermekeink karácsony szentestéjén dicsőítő énekekkel köszönték meg Istennek a fenti adományokat, melyeket nagy izgalommal bontottak ki.

December utolsó napján intézményünkben több család műsoros estére kapott meghívást Jász-szentlászlóra, amely ünnepi vacsorával zárult.

A hosszú hideg estéken a gyermekgondozók közös énektanulásra hívták az Otthon gyermekeit, akik szívesen vettek részt a programon. Egy kreatív és agilis anyuka vezetésével, táncos produkcióval, gyermekeink énekekkel, ötletes jelmezekkel színesítették a télbúcsúztató alkalmat, – amely program szervezése közbe figyelembe vettük az intézmény keresztény szellemiségét is. Az anyukák finom fánkot készítettek a gyerekek nagy örömeire.

Istennek hála, hogy a hosszú hideg telet – még ha átmenetileg is – tavasz követte, mely lehetőséget adott az együttes munkára, kapcsolatépítésre – gyülekezeti terem nagytakarítására, kertészkedésre (fametszés, gallyak összetakarítása, levelek összehordása fagyújtás) – kellemes fáradságról számoltak be a résztvevők.

Februárban kulturális délelőttön vettek részt lakóink melyen a kiskőrösi Petőfi Sándor Emlékház igazgatója tett látogatást nálunk, és Petőfi életéről tartott előadást. Az őt kísérő hölgy Petőfi

verseit szavalta, illetve a költő megzenésített verseit énekelte el.

Emlékezetes pillanat volt, mikor megnézhattuk Petőfi születési anyakönyvi bejegyzésének másolatát.

Hálával számolhatunk be arról is, hogy

egyik lakrészünk felújításához pénz adomány-
nyal járult hozzá egy kiskőrösi cukrász-pék vál-
lalkozó. A kapott összegből új bútorokkal tud-
tuk otthonosabbá tenni az említett lakást. A fenti
adományán felül naponta finom, édes és sós
pékárut ajánl fel a Menedékváros lakói részére.
Ezúton is hálásan köszönjük támogatását!

Végül, de nem utolsó sorban boldogan osztjuk
meg kedves munkatársunk, Valentovicsné Szi-
kora Szilvia örömét, akinek megszületett máso-
dik gyermeke, Áron – hosszú imameghallgatás
eredménye a várva várt gyermek. Nekünk máris
hiányzik Szilvia jókedve és mosolya, ha eljön az
ideje, szeretettel várjuk vissza közösségünkbe. A
következő igével köszöntjük őt és családját: *“Bi-
zony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyü-
mölcse jutalom.”* (Zsolt 127:3)

Antal György

A hírekből kiderül,...

hogy a Menedék szolgálatára sajnos egyre na-
gyobb szükség lesz.

„A KSH Népeségtudományi Kutatóintézetének
igazgatóhelyettese elmondta, Magyarországon
is egyre későbbre tolódik a gyermekvállalás, a
nők átlagosan 28 évesen szülik meg első gyer-
meküket, a 30 éves nők fele gyermektelen, sőt, a
35 éves nők több mint ötödének nincs saját
gyermeke. (...) Kiderült, egyre többen lesznek
azok, akik egyáltalán nem alapítanak majd csa-
ládót. Ugyanakkor ez jelenleg még nem tudatos
döntés eredménye, a 20 és 40 év közötti magya-
rok 90%-a tervez családot alapítani. Az élettársi
kapcsolatok egyre növekvő arányának példájára
hivatkozva a demográfus felhívta a figyelmet
arra, hogy várhatóan a gyermektelenség hama-
rosan nemcsak a többség által elfogadható, ha-
nem sokak által tudatosan választott életforma
lesz.

A házasság (a házasságkötések csökkenő száma
ellenére) továbbra is a legértékesebbnek tartott
párkapcsolati forma még a legfiatalabb korosz-
tályokban is. A házasságot nagyon nagy arány-
ban (75%) előzi meg együttélés, olyan élettársi
kapcsolat, amely mintegy próbaházasságként
működik. A magyarországi gyermekek 40%-a
születik házasságon kívül”

forrás: Cívishír

MENEDÉKVÁROS

HAJLÉKTALANOK ÁTMENETI OTTHONA

Tel: 06-77-483-008

Mobil: 06-20-775-9599

6120 Kiskunmajsa, Marispuszta 253/A

E-mail: menedekhao@gmail.com

Intézményvezető: Farkas Ibolya

Mi, „HÁO-sok”

Ezelőtt 16 évvel, 1997. március 17-én érkeztek
ide a volt szovjet laktanyába „honfoglalóink”,
akkor öten. Még ma is emlékszem a különböző
mozzanatokra, amiket három év távlatában me-
séltek nekünk ők, akik látták a Menedékvárost
lakatlanul. Az első éjszakáikat a Tea-buszban
töltötték, és reggel, mikor felébredtek, még a víz
is befagyott a lavórban. Azonban ez sem és még
számtalan más akadály sem térítette el őket at-
tól, hogy itt maradjanak, és imádságaikkal, tette-
ikkel megvalósítsák azt, amit Isten előzőleg már
rájuk bízott. Három évvel később, a kétezres
évek elején már csak a középső lépcsőház előtti
fúrt kút emlékeztetett arra, hogy az „eleink”
milyen körülmények közt élhettek itt. Amikor
2000 áprilisában először jártam a Menedékvá-
rosban, egy élő közösséggel találkoztam, amiben
mindenkinek megvolt a helye és a feladata. Ha a
körülöttünk lévő épületek nem is, de a környék
zöldövezete szépen rendben tartott volt, tele
élőlényekkel és önellátáshoz szükséges állatok-
kal. Az akkor itt élő emberek napi szinten kap-
csolatban voltak egymással, hiszen együtt étkez-
tek az ebédlőben, együtt jártak csütörtökön és
vasárnap istentiszteletre, szombatonként fürdő-
be, ha jó idő volt, és együtt is dolgoztak min-
dennapjaikban.

Azóta eltelt 16 év. Új lakók, új arcok kerültek a
régiek helyére. Az akkoriban született gyerekek
mára már iskolások. Többnyire magasságban
túlnőttek rajtam is. A régi nevek mindig emlé-
keket hoznak fel bennünk. Vannak, akikről már
megfeledkeztünk, de olyanok is, akikről tudunk,
hogyan alakult az életük. Már mi sem vagyunk
ugyanazok. Megváltozott az életünk, talán böl-
csességünk több lett, az itt eltöltött éveink szá-
ma is megnőtt. De két dolog, vagy inkább három
nem változott meg. Isten szövetsége, Isten ke-
gyelme, és Isten felénk való megbízása. Ma is
ugyanazt ígéri nekünk, mint akkor, és ma is azt
várja tőlünk, mint akkor. Útmutatása is ugyan-

olyan élő. Bár mára sok minden megváltozott, hiszen nagyot fordult velünk a világ. A törvények sokasága köt bennünket, sokszor értetlenül állunk előttük, és igyekszünk megtalálni, hogy ebben a törvény adta világban hol az emberség? Mitől maradunk mi emberek embertársainkkal szemben? Mi is ma a feladatunk? Nehéz ezt megmondani. Sokszor a világ adta törvények közt nehéz embernek maradni. De akik sokat láttunk már elesett embert, és akik magunk is azok voltunk valaha, azok mégis igyekszünk emberként viselkedni bajba jutott társainkkal. Annál is inkább, mivel a példát is az itt eltöltött éveink alatt tanultuk egyik honfoglalónktól, Huszár Gézától.

Jelenleg a Hajléktalanok Átmeneti Otthona 50 fő férőhellyel rendelkezik, és még nem volt egyetlen év sem eddig, hogy ez mind egyszerre foglalt legyen. Ez évben ez „sikerült”. Mondhatni, hogy Isten Menedékváros által nyújtott „kegyelmét” 100%-osan kihasználták a rászoruló emberek. Mi kollégák pedig az újabb és újabb nehéz élethelyzetek kapcsán minden nap valami új tapasztalattal, és megoldásra váró feladattal találkozunk. Egyben vizsgálunk emberségből is, de sajnos sokszor nem ötfőre. Saját példámon keresztül tudom elmondani, hogy sokszor magunk vagyunk akadályai a megoldásra váró problémáknak kicsinyhitűséggel, vagy mert Isten kegyelmét és bölcsességét mi magunk is alábecsüljük. Sokszor csak egyszerűen rossz irányba nézünk. Tekintetünk nem fölfelé, hanem lefelé irányul. A nehézségek alatt mi is irányt tévesztünk. De nem értem, hogy miért? Pedig én is azt vallom, amit János ír: *„És mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket.” (1Jn 4:16a)*

S valóban szeret minket, hiszen még mindig itt vagyunk. Jelenleg, hetedmagammal dolgozom a Hajléktalanok Átmeneti Otthonában. S bár sok mindenben különbözünk, egy dologban mégis egyet értünk. Mindannyian tudjuk, ki a megbízónk. ISTEN maga, aki ide állított bennünket erre a nem túl könnyű feladatra, s eljegyzett minket magának erre a nehéz szolgálatra.

Miért mondom, hogy nehéz? Mert a mai rohanó és személytelen világ kívülről nekünk is azt sugallja: „légy te is személytelen!” Mi azonban nem tudunk azok lenni. Valljuk, hogy kell ismernünk minden embert, aki hozzánk kerül. Fontos szá-

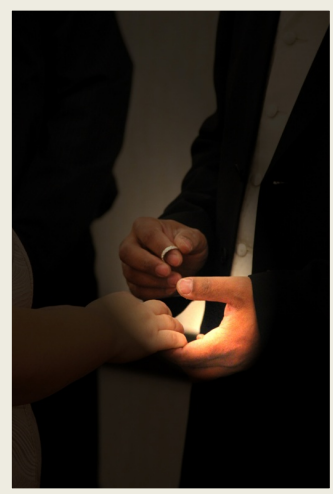
munkra, hogyan lép tőlünk tovább. Igyekszünk minél többet átadni abból a szeretetből, amit mi kapunk Jézustól. Így nehézségekbe ütközünk. Az idős embereknek nehezen találunk olyan lakóhelyet, ami számukra már a végső és a legjobb megoldás, ha tőlünk elmennek, kis pénzükkel, ami igazán szűkre szabott, de ebben az esetben nem áll túl sok idősothton a rendelkezésünkre. A fiatalok úgy szeretnék útjára bocsátani, hogy stabilan tudjon a „világ” rengetegében állni, el ne essen, és bennünket hátralévő életében úgy tekintsen, mint egy jó kiinduló pontot nehézségeiből. A középkorúra pedig úgy tekintünk, mint aki megbotlott, de feláll lábaira és kicsit megpihenve továbbindul a domboldalon fölfelé.

Mindezt pedig tesszük néha meglankadva, de tiszta szívből, sokszor könnyek közt. Elsősorban Isten segítségével. Köszönetet mondva mindennek előtt az ÚRNAK, aki a velünk kötött szövetségére minden nap emlékeztet minket. Valamint köszönetet mondva CSALÁDJAINKNAK.

És itt most elidőznék egy kicsit. Tudom, hogy családjaink, legközelebbi hozzánk tartozók, férj, feleség, szülők és gyerekek nélkül ezt az utat nehéz lenne végig járni, sőt talán lehetetlen. Családtagjaink azok, akik Isten után a legtöbbet segítenek szolgálatunkban. Így hadd köszönjük meg külön nekik! Hiszem, hogy szolgálatunk velük együtt teljes, és mindenünk, amink van, Isten ajándéka a számunkra.

Ma, 16 évvel a Menedékváros kezdete után, még mindig honfoglalók vagyunk, csak épp nem a földi honéi, hanem az eljövendőé, amit várunk. *Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért. (2Kor 9:15)*

Bogdán-Csató Éva

A BODROGI MENEDÉK SZOLGÁLATOK FENNTARTÓJA:

„JÓ AZ ÚR”

BODROGI BAPTISTA GYÜLEKEZET

7439 Bodrog, Kossuth L. u. 157.

Lelkipásztor: Paróczy Zsolt

<http://joazur.hu>

Támogatási lehetőség:

13597539-12302010-00040670

(KDB Bank Zrt.)

Események

Január és február hónapban a környékbeli gyülekezetekkel imnapokat tartottunk. Február 6-án Révész Árpád evangélista szolgált gyülekezetünkben, az Örömuzenetet sokan hallgatták, imádkozzunk az elhintett magokért!

Február 8-9. között az Élet Szava Bibliaiskola diákjait láttunk vendégül, akik Kaposváron, Kürtöspusztán, Niklán és Bodrogon adták elő a „Reménység 1 új életre” című színdarabot. Az előadások után alkalom nyílt a nézőkkel való beszélgetésre, közösségekben lenni velük.

Intézményeinkben jelmezbált rendeztünk február hónapban. Kicsik és nagyok, felnőttek és gyerekek egyaránt élvezték.

Március 4-11. között bekapcsolódtunk a ProCrist evangélizációba. Nyolc estén műholdas közvetítéssel keresztül figyelhettük a változatos programot, interjúkat, színpadi jeleneteket, zenét és Ulrich Parzany igehirdetését Stuttgartból.

Április 2-10-ig iskolánkban szolgál az amerikai Jesse Remington High School diákcsoportja. A fiatalok a bibliaórákon, és az angolórákon, valamint a tetőtéri munkálatokban segítenek majd.

Selmeczi Ottilia

SZÜKSÉGEINK

Mint arról már az előző hírlevélben beszámoltunk, játszóterünk felújítása, fejlesztése az új EU szabályzásnak megfelelően szükséges. A BOK épület tetőterében raktárhelyiségek kialakítása van folyamatban. Mindkét projekt költségvetése kb. 5-5 millió forint. Hálásak vagyunk az eddig felajánlott adományokért. Továbbra is kérjük az Olvasókat, hogy imádságban, adományaikkal és felajánlásaikkal a jövőben is támogassák munkánkat. Köszönjük.

NEVELŐCSALÁDOK

KÖZÖSSÉGE

Mobil: 06-20-469-7644

E-mail: madeag@freemail.hu

Intézményvezető: Paróczy Zsolt

Nevelőszülői tanácsadó:

Madarászné Nagy Ágnes

Kedves Gyülekezet, Testvéreink, Barátaink!

A Bodrogi Gyülekezet Nevelőcsaládok Közössége nevében szeretnénk közzétenni felhívásunkat igényfeltárás és biztatás céljából.

Keressük azokat a szolgálni vágyó családokat, akik szívesen vállalkoznának arra, hogy nevelőszülőként gyermekeket fogadjanak be saját családjukba.

Már több, mint 20 éve végezzük ezt a feladatot, és elköteleződésünk azóta sem változott a bajban lévők felé.

Országsszerte 22 ezer gyermek él lakásotthonokban és nevelőszülőknél. Ennél sokkal több a veszélyeztetett gyermek, aki nehéz helyzetben lévő családokban él.

A befogadó otthonok folyamatos teltházzal működnek, a nevelőszülők száma kevés, pedig minden gyermeknek leginkább családra lenne szüksége, hiszen ez a segítségnyújtás legjobb, leghatékonyabb formája.

Nevelőszülő az lehet, aki testileg-lelkileg egészséges, megfelelő környezettel, támogató családi háttérrel rendelkezik, valamint sikeresen elvéggez egy felkészítő tanfolyamot. Hívó emberként fontos az is, hogy ezt szolgálatnak tekintse, amit Isten iránti elkötelezettségből tesz. Természetesen anyagilag támogatja az állam ezt a feladatot, hiszen nagyon fontos közszolgálatot lát el az, aki

ezt a munkát felvállalja; gyermekeként 60 ezer forinttal járul hozzá a havi kiadásokhoz. A szakma törekvése az, hogy a 12 év alatti gyermekeknek minél előbb találjanak befogadó családot.

Várjuk tehát azok jelentkezését, akik úgy gondolják, fel tudják vállalni azt, hogy egy vagy több gyermeket befogadnak a családjukba! Közösségünkben a nevelőszülők munkáját a feladatra elkötelezett szakmai háttér segíti.

Elérhetőségeink:

Paróczi Zsolt

intézményvezető

Telefon: 06-20-411-1096

E-mail: paroczi@t-online.hu

Madarászné Nagy Ágnes

nevelőszülői tanácsadó

Telefon: 06-20-469-7644,

E-mail: madaraszagi@gmail.com

Paróczi Zsolt

SAS ALAPÍTVÁNY

A „Jó Az Úr” Bodrogi Baptista Gyülekezet támogatásával egy új szolgálatot kezdtünk el, melyet alapítványi formában valósítunk meg. A Siet A Segítség Alapítvány alapítója Paróczi Zsolt lelkipásztorunk.

Szolgálatunk célja, hogy Bodrog és a környező 8-10 település önhibájukon kívül mélyszegénységbe került családjaiknak természetbeni, fizikai, lelki és mentális segítséget nyújtsunk a mindennapi boldogulásukhoz.

A segítségre szoruló családok felkutatását megkezdtük, ehhez kérve a települések polgármestereinek, családsegítőinek segítségét. Néhány családnál már voltunk környezettanulmányon, és megdöbbenve tapasztaltuk, hogy a közvetlen környezetünkben milyen szegénységben élnek egyes emberek, családok. Látogatásaink során egy kiló kenyérnek és egy liter tejnek is sírva örültek. Ezeknek az embereknek a mindennapi normál életkörülmény-

hez szükséges alapvető dolgaik is hiányoznak, pl. nincs egy asztaluk, székük sem, hogy le tudnának ülni, enni, de van olyan egyedülálló is, aki 20 éve villany nélkül él, a házban csak éjszaka fűt be, hogy ne fagyjon meg. Látogatásunkor ugyanolyan hideg volt bent, mint kint. (Azóta mi sem elégedetlenek, hanem hálások tudunk lenni, ha este hazaérve legalább 17 °C vár a lakásban.)

A materiális segítségnyújtás mellett a legfőbb célunk, hogy Isten üzenetét elvigyük ezeknek az embereknek.

Szolgálatunkhoz bármilyen adományra igen nagy szükség van, legyen ez tartós élelmiszer, ruha, tisztítószer vagy bútor. Ezért szeretnénk a környező magyar cégeket felkeresni, hogy támogatásukat kérjük, és egyben bizonyosságot tegyünk nekik hitünkéről, közvetítve feléjük, hogy a „jókedvű adakozót szereti az Isten”, és amit jó szívvel fel tudnak ajánlani ezeknek az embereknek, azt az Úr többszörösen visszaadja nekik.

Ezen kívül szeretnénk felvenni a kapcsolatot magyar és külföldi testvéreinkkel is, segítségüket és támogatásukat kérve bármilyen formában. Az Alapítvány bejegyzésének várható jogerőre emelkedése április eleje, ezért a honlapunk, e-mail címünk és bankszámlaszámunk csak ezt követően lesz elérhető, amit gyülekezetünk, illetve a Menedék Alapítvány honlapján teszünk közzé. Addig is elérhetőek vagyunk a 06-20-617-9240-es telefonszámon. Szeretnénk kérni a testvérek imatámogatását, hogy szolgálatunk áldássá tudjon válni a rászoruló és az adományozók számára egyaránt.

Erdei Norbert és Kata

